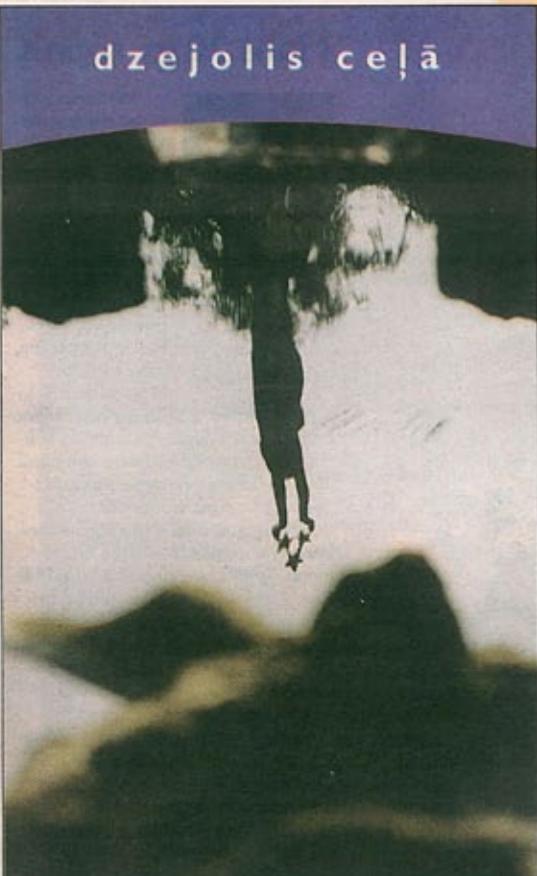

dzejolis cēlā

Āgenskalns ar Tornakalnu abi gāja pār Daugavu

Atgājuši pār Daugavu medis Rīgas zelta gaiļus

Tornakalns trepes cels
Āgenskalns luktā kāpsBaložkalns izlūkos Dzegužkalns aizkukos
Bastejkalns lodes šaus Čiekurkalns čiekurusSarkankalns guni kurs Katlakalns vārisies
Ziepniekkalns putas smels Grīzkalns dālderusViens pats raud Kubes kalns
lāpstām norakts maisiem aiznestŽēlo Rīgas zelta gaiļus
senis pats nebūdamsJuris Kunnoss (1948 – 1999)
Cik Rīgā kalnu? 1981
No krājuma Pieci septiņi, 1987

VIEDOKLĀ

Rīga neapšaubāmi ir viena no Eiropas metropolēm, lielpilsēta arī Skandobaltu reģiona mērogā. Vai citu europeisko pilsētu uzkrātā civilizētā un līdz ar to pilsētvides kvalitātē ir tā, kas rada mūsas pozitīvas sajūtas? Kā pietrūkst, lai mēs, Rīgas iedzīvotāji, iekdienā savā pilsētā justos komfortabli un dzīvesprīcīgi?

Zaiga Gaile, arhitekte

Negrībētos piedzīvot, ka Rīga būtu jāsāk devēt par kontrastu pilsētu. Tā saka par Nujorku, Buenosairesu, Tokiju, Deli — liejām pasaules metropolēm, kuras urbanizācija pamazām pārvērtē par monstriem. Falšas bagātības mežonības un īstās nabadzības posts līdzās. Eiromontu un galējs nolaistības briesmas apdraud Rīgas nacionālo bagātību no abiem galiem, un tās ir neatgriezeniski zaudētas vērtības — amplitūdā no infrastruktūras, parka, kvartāla, ielas, nama līdz kokam, krūman, telpas detalji. Nakti nocirsts simtgadīgs koks parkā un mēslainā izmests misipa durvju kļūkis, kas nomainījis ar plāstmasas *klamu*, ir vienlaicīgi zuudušas vērtības. Kaut mums būtu tik daudz prāta laikā atjēgties un neatkarīt kļūdas, kam sen jau izgājušas cauri vecās Eiropas pilsētās! Mana cerība ir uz latviešu ziemelniecisko pamatīgu. Simtgadīgais mantojums, kas noācis mūsu rokās šodien, ir toreiz joti strauji būvēts, bet tajā pašā laikā fundamentali. Tas attiecas gan uz koka, gan mūra namiem, gan centrā, gan nomālēs. Mājas ir pārceļušas karus un okupāciju, tām jāpārcieš ari jaunās kapitālismi. Tai sajūtai, apzīmai ir jānāk gan caur stingru likumdošanu, gan caur amatnieka stāju, un uz pēdējo ir tā galvenā cerība. Mūsu acu priekšā nežēligas starptautiskas konkurencēs ceļā tiešām veidojas jauna, izglītītu būvnieku, amatnieku paudze, kam jāstājas preti gan austrumu, gan rietumu naudasmaislīdētajam vandālismam. Bet līdz tam mēs turpinām klumburotu par tikko ieklātu sliktu bruīgi, slinka sēmēka nemomzgātu trotuāru un skatīties uz tikkō iesētu nikuligū zālāju, zem kura pāris centimetru ieklātā melnzmēs sabērti būvgrūzi. Un te laikam var līdzēt tikai lemberts ar plētni.

Juris Šķilters, filozofs

Negatīva pilsēta — tāda ir Rīga šodien un tāda droši vien būs vienmēr.

Atgriezoties Rīgā, ikreiz pārsteidz pretstāti, kas nemēdz kļūt mazāki — gan tās iemītām sociālā noslāpojuma, gan pilsētbūvniecisko kontrastu dēļ. Aizvien izteiktāk Rīgā veidojas savas hārlemas, bronksas un brūklinas.

Cit subjektīvi nozīmīgs parametrs ir pilsētas ritms. Tieši pilsētas laju vai neļauj justies tajā drošam. Vai Rīgas ritms ir mans? Tas ir joti pretrunijs, samocīts, nervozs. Droši vien trāpīgi, kaut paradokslī, būtu teikt, ka Rīgas ritms ir arīmīks. Tāpēc nespēju to atzīt par savu. Un tas nav jautājums par komfortu, jo nekomfortabla var būti arī pilsēta bez nerovītāties, netirām vātrumēm, nelaiņiem, aizkaitinātiem līdzpilsoņiem un citām šodienas Rīgai raksturīgām iezīmēm.

Var jautāt: vai Rīga vispār var būti ciāda? Varbūt nepastāvīgums, nenoturīgums, nestabilitāte, mainīgums ir mūžam negatīvās pilsētas neatņemamas iezīmes? Skaidrs, ka Rīga nekad nebūs viendabīga pilsēta gan kultūru mijiedarbības, gan sava daudzniecībā sastāvā dēļ. Tomēr es vēlētos redzēt Rīgu mazāk elektroku, protams, saprotot Rīgu kā daudzbalīgu un atvērtu pilsētu.

No dažādiem viedokļiem Rīga ir liela pilsēta. Varētu vēlēties, lai Rīga kļūst mazāk provinciāla, jo tāda tā šobrid, neraugoties uz Eiropas kultūras klātbūtni, nenoliedzami ir. Rīga ir daļa no Latvijas, un tādējādi Latvijas sociālās dzīves provincialisms skar ari Rīgu. Taču Rīga ir ari pavisam specifisks sociālās dzīves konteksts, kas nav raksturīgs citur Latvijā.

Visbeidzot pēdējais no minētajiem ir pretstāts starp divām Rīgām — Rīgu tās iemītnieku un viesu iztēlē, sappos, vēlmēs, ilūzijās un Rīgu realitātē. Kontrasts ir samērā spēcīgs.

Beata Paškevica, Literatūras ekspresis Eiropas 2000

Ja nekā nepiņērķu, tas būtu pretdabiski. Rīga ir Eiropas mazā rozinīte, to zinu pavisam droši. Rīga ir Rīga, un, kad braucu pāri Salu tiltam uz Vecrīgas pusē, pilsētas torņi mani ik ritu sagaida citādāk gaismā, un es nezinu, kas ar mani notiks šodien, rīt vai pēc gada. Pazīstamas sajūtas ikvinei Pārdaugavā mitošajam.

Man sāp nesakopto parku un skvēru kādreizējais krāšņums, kad lēni un neseidzīgi, vismaz es tā iedomā-

Valdis Ošiņš,
uzņēmējs

Parasti skatos uz lietām no pozitīvās puses, tomēr līdzās ir ārkārtīgi daudz nejēdzību. Visvairāk apbēdina cilvēku attieksme. To attiecinā gan uz savārīgo neciepu un vienaldzību, gan arī uz apkārtojo vidi.

Rīga ir viena no zaļākajām pasaules lielpilsētām vārda tiešām nozīmē. Pārēm bezcerība, redzot, ar kādu vieglumā brīnišķīgie dārzi un parki tiek upurēti atsevišķu ierēdu un uzņēmēju savītgo interesu realizēšanai. Tipisks gadījums ir jaunveidojamā stāvīeta pie Kongresu nama, kur tā kļājusi spīdīgi finansiālās intereses, vājā tās aizsmērējot ar ERAB konferences dalībnieku vajadzībām. Tā dēļ esam gatavi izmīnīt gadu desmitiem veidotās ainauvā, pat nespējot pamatojot pierādīt šīs lietas objektīvo nepieciešamību. Pārēm bailes — kas notiks ar citām līdzīgām vietām, kur kādam ieņāks prātā "pasamniekot" ar pilsētas bužu līdzekļiem.

Bezcerīga īsket ari varbūt vairāk lokala mēroga bēda, kas tiešāk skar manu ģimeni un kaimiņus skaistajā Āgenskalnā ap Kapseju ielu. Gadiem ilgi neko nav iespējams panākt pret kādu mīstisku rūpnieku, kas agrāk saucas Omega, bet tagad tai pat nav nosaukuma. To, kas no tās sadedzinātā veidā nāk ārā, kāmīki varētu saukt par dioksinu. Rajona iedzīvotāji to saņem katru dienu un lielās devās ari bez ārzemju pārtikas, pat telpās ar aizvērtiem logiem. Sādu piemēru nav Mazums.

Elita Milgrāve,
Mikrofona ieraksti

Vadājot ciemiņus pa Rīgas ietvēm, parkiem un laukumiem, kur kāju var izlauzt, vienmēr aizbildinot, kas tas tikai pagaidām un ka ir jau krieti labāk nekā bija, un tā ir patiesība. Iekdienā parasti šoferēju, tāpēc garastāvokli bojā ne pārdomāti un haotiski izvietotās celās zīmes. Ar skaudību atceros, cik viegli bija braukt gluži svešā pilsētā — Stokholmā, kur jau labu laiku iepriekš zini, kurā joslā iebrukt, lai nokļūtu tur, kur vēlies un ne pārkāpstu noteikumus.

Tomer vissāpīgākā lieta — man kauns, ka dzivoju pāri Leiputriņā. Rīga ir starptautiskajos melnajos sarakstos. Pašā Rīgas centrā Centrāltirgū un *Latgalitē* absolūti nekaunīga veidā tiek pārkāpti kā liuki un starptautiskās vienošanās, tirdzījot audio un video pārplatību. Tas liek domāt, ka mūsu likumu sargi ir uz vienu roku ar kontrabandistiem. Rīga daudz tiek zagtis, jo zagto ir viegli pārdot.

Jos, tos skāra mūsu priekšēju pēdas un pēdiņas, lai gan domas, kuras tobrid tika domātas, savā būtībā jau droši vien daudz neatšķirās no šodienas. Labi, tā varētu būt zājumballe vai vecāku mājas iepazītē meitene vai daudzsoļošs students, bērns, kuram jādzīs skolas gaitas, slima mamma vai tēts, kurš jāapkopī. Vai tās nav ari mūsu iedzīvotās rūpes, šodien un šobrid? Varbūt kāds nejaunās garāngājeja acu skatiens, kad šķiet, ka kļūsti par lielā noslēpuma līdzīnājāju, bet pēc mūrķa šīs acis jau pievērsīs citam priekšmetam vai būtnē. Brīziem man Rīga pārīktus gaiss — tā, kuru patērē mašīnu tūkstoši. Un tā, kuru sauc par lielo gara brīvību, lidojumu pāri jumtiem un torniem garīgi godru, brīvu cilvēku sabiedrību, kuriem nerūp valūtās maijas kurss, biržas jaunumi un šodienas astroloģiskā prognoze.

Rīga 800

A V I Z E #6

1999. gada 26. augusts

Un tev nemūžam
nemelošu, Rīga!

Egils Zirnis

Aģentūras Rīga 800
atbalstītais kultūras un
mākslas projekts Noass
šosestdiens piebrauks
tuvāk Vecrīgas torniem un
piedālīties zvanu spēlēs

Jūs esat ielūgti!

VECRĪGAS TORNU MŪZIKA

Atbalstītāji: Latvijas Televīzija, Latvijas Mobilais Telefons, Radio Klasika

Informācija par koncertu 4.lpp.

Par kārtību

ESEJA

Vilnis
Vējs

Vienmēr atceros, ka mani audzināja par kārtīgu cilvēku, ka esmu no kārtīgas ģimenes un pirmajās klasēs skoli man vienmēr bija labas atzīmes "par kārtību". Es patiesīm cienu kārtīgus cilvēkus un viņus apbrīnoju. Man neizdzodams vienmēr būt kārtīgam.

Par to nākas domāt, kad redzu nekārtības. Man gribas pret tām cīnīties. Latvijas radio bieži cīte dzēsejēku atzīpi, ka kārtība visās nozīmē ne vairāk, ne mazāk kā laimi. Kārtība ir ko vērtē, es tad domāju, un laime manu nāktu par labu.

Bet nekārtības uzglūn ik uz soļa. Agrāk cilvēki rakstīja *Rīgas Balsī* vēstures par novērotajām nekārtībām un ieteicā, kā tās noverst. Tautā šos rakstītājus uzskatīja par kašķigiem pensionāriem, kurieni nav, ko darīt. Tam var piekritēt, bet viņiem bija taisnība.

Manā miljā pilsētā ir tāda kārtība, pie kādas esmu pierādis. Zinu, ka sabiedriskās vietās jāzīsturas kļusi, kauj gan citās zemēs tā neesošos. Muzejos cilvēki sarunājas pusčukustus un maz. Tur ar rokām neko nedrīkst aiztikt. Dažos muzejos ir jāuzvelk čības.

Apmeklētāju uzvedību novēro vecas kundzes. Viņas neko nestās, viņas nerūnā, toties skatās. Ja cilvēku maz, viņas izslēdz gaismu. Teātri starpbrižos cilvēki pastaigājas pa apli. Tā tas nenoteikot nekur citur pasaulē. Izrādes starpbriži cilvēki dodas uz bufeti un cenšas tuv nokļūt ātrāk, jo Rīga teātros bufetes ir šauras un jāstāv rindā. Bet tā isti neviens neskrien. Sievietes uz tātārām zābakovs, bet pirms izrādes uzzvelk kurpes, kaut gan tas ir joti ne ērti. Kinoteātros tagad visi smirdina ceptu kukurūzu un šķūstīnot dzer dzēseriem, bet tur jau nekad nekādas kārtības nav bijis. Kārtība ir tāda, ka nedrīkst darīt tā, kā ienāk prātā, kā būtu ērtāk vai kā gribas.

Reizēm liekas, ka kārtība ir lieka, un es dusmojos. Mani traicina, ka restorānos vairs neieriko garderobes un mētelis jākarina uz kauj kādu mietu. Mani traicina, ja man sabiedriskās telpās liek novilkt drēbes, ko apkalpotāji uzskata par virsdrēbēm, kaut gan man tajās nav karsti, un saka, ka tāda ir kārtība.

Turpinājums 2.lpp.

■ AGENTŪRAS SLEJA

Svinīnātī, avizes lasītāji! Augusta Rīgā var pārliecīnāties, ka gan sastangusī pilsētu mūzika — arhitektūra, gan dzīvā mūzika, kas šomēnes bagātīgi skan galvaspilsētā, raksturo Rīgu kā lielumu. Tieši unikālajā mūzikas valodā runājošos rīdzinieku parastā augstā vērtē pasaules mērogā. Koncertikls *Pilsēta un pasaulei* ar Inese Galantes koncertu Doma baznīcā atzīmēja pirmā gada jubileju un turpina skanējumu ar *KREMERATAS* koncertu 2. septembrī Nacionālajā operā. Nobeigumam tuvojas arī *Aģentūras* atbalstītais *Rīgas Gadsimta mūzikas festivāls*. Un muzikālā augusta kulminācija Rīgā ir *Aģentūras Riga 800* iniciētā *Vecrīgas torņu mūzika*.

Maijā pēc pārūpām ar pretendētiem *Aģentūra* izsludināja slēgtu konkursu par Rīgas 800 gadu jubilejas reklāmēšanu. Savus piedāvājumus ir iesniegusi trīs Latvijas reklāmas tirgū labi pazīstamas reklāmas aģentūras: *Base Baltic* sadarbībā ar *Garage 4x4*, *AGE.COM* sadarbībā ar *ADM Group* un *VIA Media*, *Adell Saatchi & Saatchi*. 7. septembrī notiks piedāvājumu prezentācija, bet jau nākamajā avizes numurā informēsim, kura no aģentūrām reklāmēs *Rīgas Gadsimta jubileju*.

To, ka Rīgas 800 gadei izstrādāto projektu sadales jomā sācies kārtīgi ieskrējens, apliecinā arī izsludinātie konkursi jubilejas programmas centrālo pasākumu veidošanai.

Pieci komponisti — Juris Kulakovs, Mārtiņš Brauns, Artūrs Maskats, Andris Dzenīts un Valts Pūce — aicināti sacerēt piedāvājuma materiālu 2001. gada augusta noslēdzotajām kulminācijām pasākumam, kas nosacīt tiek sauktus par *Skanas un gaismas priekšnesumu*.

Otrs lieilais iecērētās pasākums 2001. gada vasarā — teatralizēts gājiens *Vecrīga Rīga gadsimtos* ar noslēgumu — teatralizētu uzvedumu Rīgas astoņo gadsimtu tēpos — dod samērā skaidru tematisku ievirzi, bet neierobežotu risinājumu iespējas centrālo pasākumu piektīdiņai. Par to un tā dalībniekiem sīkāk informēsim nākamajā avizes numurā.

Savukārt 2001. gada 18. augustā — svinību kulminācijas sestdienā — Rīgā piederēs bēriņi. Projekta konceptā iestrādāti pasākumi ikviename — no vismazākajiem līdz pat tiem, kurus jau varētu interesēt iemēģināt Rīgas domnieka krēslu un varu, pieņemot kādu visiem rīdziniekim (ari tētiem un mammām) saistīšu lēnumu.

No šīt minēto un visu nākamo konkursu dalībniekiem *Aģentūra Riga 800* sagaida izdomu, radošu iniciativu, uzņēmību un svajagās idejas. Lai jums veicas!

Tiksimies 28. augusta vakarā *Vecrīgā*!

agentūra
RIGA 800

Turpinājums no 1.lpp.

Mani traicinā, ka iestādēs pie durvīm sēz sargi, kas mani nelaiž iekšā, prasa, kas es esmu un liek darīt tā un šātā. Viņi neprasa, kā viņi man varētu pakalpot. Nevaru cīst, ka visos veikalošos pārvejvās prasa sikaudini un ir dusmīgas, ja man nav. Bet tāda kārtība ir bijusi vienmēr.

Reizēm es vēlos sadumpoties pret pastāvošo kārtību un pīrgāties par mīrpilsoņiem, un protestēt, jaunies neprātgām jutām. Kaut mani butu kāds avanturisms gēns! Jo tad varētu dzīvot krāsaini un spilgti, bet es zinu, ka man nav taisnība.

Rīgā kārtības ir arvien vairāk, to redz katrs. Skaista jās mājās ieroda kārtīgi iedzīvotāji, kas bieži saka "okey", proti, viss kārtībā. Progresīvākie cilvēki klausā padomiem žurnālos, kas iesaka sakātoru savā dzīvi un attiecas ar citiem.

Kuri paliek nekārtība, neviens isti nezina, bet ir skaids, ka tā nemirst. Tur, kur tā paliek, valda tumšas, nezināmas stīhijas, griežas melni, jauni grēka atvari, valda haoss un posts.

Man ir bail to redzēt, negribu ar to saskarties. Negribu skatīties, kā milzīgs daudzums degenerātu klīst pa ie ļam, sēz skvēros un uz trotuāriem. No bezpajumtnie-

Smaidīgā Rīga karstajā vasarā

Pilsētā, kura vasaras klīst aizvien svēlmīnāka un kurā kondi cionieri pieejami labi ja pusprocentam iedzīvotāju, gada siltais periods ir īpaši smags laiks. Ilgstoši uzturēt augstu servisa limeni smacīgās telpās tomēr ir grūtāk nekā tur, kur lielo karstumu nejūt.

Tomēr ari šomēnes *Aģentūra Riga 800* ir sagaidījis akcijas *Smaidīgā Rīga* aktivitātes kāpum. Balsotāju klīst aizvien vairāk, un tas liek uzdot neticīgā jautājumu — vai tiešām Rīga ir tik augsta servisa pilsēta?

Sobrīd skaidrs ir viens: sava mūsdienu standarta sevisa jomā Rīga vēl nav. Komforta izjūtu saskarē ar apkalojošo sfēru katram no mums rada servisa jomas darbinieku vai nu daubs dota laipnība un cilvēkmīlestība vai ari pamatīga rietumnieku treniņa rezultātā iegūta saskarsmes kultūra. Par to runāsim arī nākamajā avīzē, bet jūlijā/augstā *Smaidīgā Rīgas* uztīmes un dzelzēto rozi saņēma veikals *Esthetique Marijas* ielā 10 (balsojusi Evija), kafejnīca *Leontīne Brīvības* ielā 85 (balsojusi Olita Jansone) un *Preses apvienības* kiosks pārdevejās Tamāra Koluža un Astrida Pulste Valdemāra ielā 139 (balsojusi Ināra Riekstiņa un Juris).

Apseicam!

Balošanas biljetenus par augustu/septembri gaidām līdz 15.septembrim (skat. 3.lpp!).

Lido
būvētais atpūtas centrs Krasta ielā 6

Uzņēmumi sāk interesēties par Rīgas Gadsimta jubileju

Gatavs produkts ir tikai *Aldaris*, tomēr uzņēmēju ieinteresētība pieaug

airBaltic

valsts politisko, ekonomisko, sociālo un kultūras dzīves norūš aktivitātēs. Tādēļ aviosabiedrības ir ieinteresētas atbalstīt valsts mēroga pasākumus, īpaši tādus, kam plāšā starptautiskā rezonānce.

Ne mazāk nozīmīgas ir norses pilsēta, kuru aviosabiedrība ir izvēlējusies par savu mājvietu. Šis ir īpašs gadījums, kad Rīgas 800 gades jubilejas svinības ir izvērtušās par valsts un starptautiska mēroga notikumu. Tādēļ pienācīga sagatavošanā šīm pasākumam ir svarīgs priekšnoteikums tā sekmgāri norisei. *airBaltic* uzskata, ka jubilejas svinības krieti ba gātīnā ne tikai galvaspilsētas jaunā daudzveidīgo kultūras apriti, bet jūtami aktivizēs arī daudzā rožotāju un apkalojojo uzņēmumu darbību.

Nacionālās aviosabiedrības atbildība šajos apstākļos ir īpaši liela, jo lidmašīna, ar kuru pasākumam viesi vai dalībnieks dosies uz Rīgu, lieļā mērā noteikti vija iepašības par pasākumu, pilsētu un valsti kopumā. Savu lomu šā pasākuma ietvaros *airBaltic* saskata ātras un kvalitatīvas

satiksmes nodrošināšanā starp Rīgu un lielākajām Eiropas pilsētām. Jau šodien varām teikt, ka aviosabiedrības darbība atbilst Eiropas Savienības prasībām aviācijas jomā. Moderna gaisa flote, kas pilnībā veidotā no Rietumeiropā būvētām lidmašīnām, jaunākās lidmašīnas aprīkojums un mūsu pakalpojumu standarti, kurus ir augstu novērtējuši gan ārzemju, gan arī pārījumi klienti, jaunā apgalvojot, ka spēsim nodrošināt tādu servisu limeni, kādu ir raduši saņemt prasīgie pasaules atlīdzīgās ceļotāji.

Jau vairāk

ķīsgā

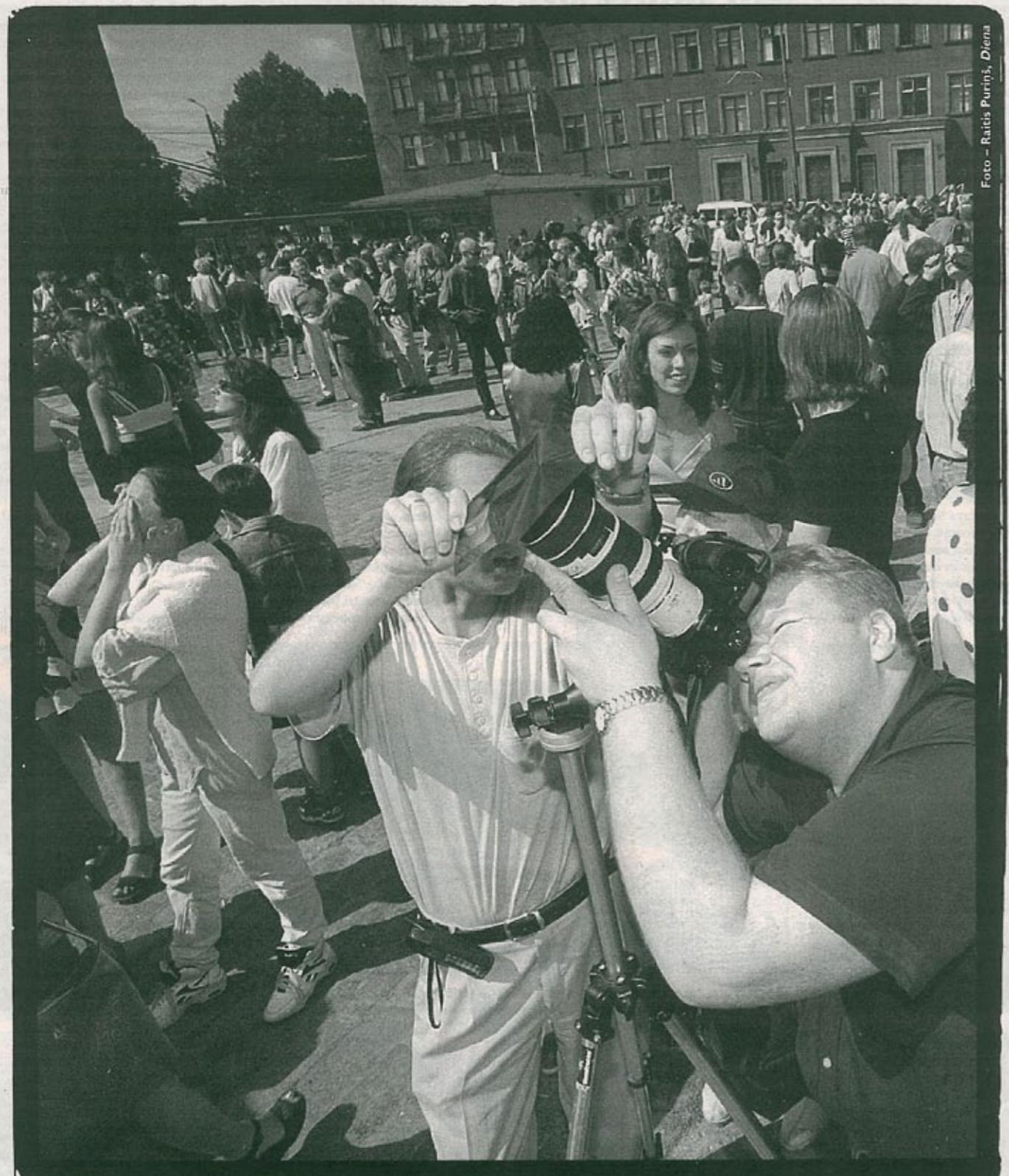
par vēs

taču

ālu

galvā

RĪDZINIEKU FOTOGALERIJA

Saules aptumsums 11. augustā bija viens no šīs vasaras svarīgākajiem notikumiem Rīgā. Vecriga bija pilna ar cilvēkiem, kas gribēja skatīties saulei acis.

Rīgas komponistu lieliskais piecnieks piedalās konkursā

"Pasākums, kura neatkarīgā modernājā, sarežģito tehnoloģiju laikmetā var izteikt mākslas un tehnikas kopums, skapas un gaismas kulminācija," — šādu ievirzi

Agentūra Riga 800 devusi vienam no 2001. gada lielājiem pasākumiem. Konkursā par Rīgas 800 gades jubilejas centrālā pasākuma projektu — skandarbu, kurā Rīgas būtibū,

tēlu un ar to saistītās asociācijas jāizsaka mūzikā, piedalīties aicināti pieci Latvijā pazīstami komponisti. Pieteikties konkursam var pagūt arī citi profesionāļi. Lai arī līdz svinību norises

dienai vēl divi gadi, jau šorūden Agenčiā Riga 800 izvēlēsies piemērotāko pilsētas jubilejas svinību centrālā pasākuma *Skapjas un gaismas priekšnesuma* projektu. —

Mans 20.gs. sapnis

Salasījus grāmatas par fantastiku, bērnībā biju iedomājies, ka 20.gs. beigās visi pārvietosies mazās, ātrās un neapsābāmi drošās mašīnēs, kuras pēc vajadzības, citu netraucējot, varētu kustēt pa sauszemi, gaisu un ūdeni. Progress mani ir jo

ti pievilis... Nekur tālāk par nebeidzamo dzelz rūmaku dizaina un tehnisko rādiņu niansēto modifikāciju neesam tikuši. Taču tas ikdienu neatvieglo pārvietošanu laikā un telpā, tieši otrādi.

Sastrēgumi, sliktas ielu segums, nebeidzamie asfaltēšanas darbi, tiltu remonti, apstāšanās un stāvēšanas problēmas, dārgā degviela... Par spīti tam visam, mašīnu skaits Rīgas ielās dimāsīki pieauga, diemžēl proporcionāli samazinās autovadītāju prasme vadīt mašīnas, par ko liecina avāriju, cietušo un bojagājušo skaits.

Tomēr cilvēku vēlme braukt savā autonīmā ir izskaidrojama. Alternatīvie pārvietošanās veidi nenovēršami sagrauj nervus un pašsapziņu. Sabiedriskais transports — krāsai, smaržai, formu un izpausmu kolorīta daudzveidība! Tas viss vienā mazā, ilgi gaidīta, līdz logu aizsvišanai pieblīvētā autobusā, kur nelabā dūša mijas par bailēni no kabatzājiem, uzmācīgiem tēvāniem vai nemītīgiem vāvuļojošiem tantukiem.

Dvīritis — pārdrōs risks ikt piebeigt vai labākā gadījumā apdullīnātam par brīdinājumu ciemā, kas izmēros nevar sacentīties ar autotransportu. Riteņbraucējiem atlik tikai cerēt uz to vadītāju žēlastību, kuri viņus pamānī lelu šķērsošā par sīm nolūkam paredzētās vietās ir pārbaudījums gan riteņbraucējiem, gan invalīdiem ratījos. Jaunās uzbruktuves daudzus gadījumos ierikotas tikai skata pēc, jo uzbraukta pa tām, netraumējot sevi un braucamo, nav iespējams.

Gājējs — bailes no automašīnām ir vairāk nekā pamatojas, jo viņš pat nenozīmē, cik trāmīgs, nenosvērs elements sēž pie stūres. Māldigais un naivais ir cerības, ka gājēju pārejas ir domātās ielu drošai šķērsošanai, — patiesībā tās ir viltīgas lamatas, lai vienuviet varētu piebeigt vai par uzautriņājumu vismaz iztramdit iespējamā vairāk kājāmgājēju. Reti kurš autovadītājs atpazīst zebru, nemaz nerunājot par ātruma ierobežojuma ziņām. Ari pārējās celzīmes, šķiet, ir domātās pilsētas izdalīsanai, —

Kamēr gājēji pilnveido lavīrēšanas prasmi, vadītāji mērķtiecīgi turpina izkopī mednieku instinktus un sagādāt neērtības mazāk aizsargātīiem satiksmes daibniekiem. Daudzu braucēju prasības pēc ērtībam nav samērojamas ar viju nekaunīgo uzedību uz ielām. Skumji, ka satiksmes negatīvās tradīcijas kultivē valstsvīri. Bez sirdsapziņas pārmetumiem un varbūt par smaidu uz lūpām. Taču savus potenciālos vēlētājus viņi varētu pasargāt un pie labas veselības uzturēt, rādot priekšīmiem ciemā braucējiem.

Izskaistas, ka sapnis par nākotnes automobiļiem būs jāaizmirst līdz 21.gs. beigām, kad tālākā rīdzinieku varēs uzņemt ūsūmu filmas par šodienas satiksmes problēmām, ja neko labāku par kino nebūs izdomājuši. Tikmēr izdzīvošana Rīgas ielās ir arkariga no savstarpējās cieņas, pieklājības un galvenības — ceļu satiksmes noteikumu ievērošanas. —

Andris Dzenītis:

"Rīgas 800 gades svinības ir tikpat grandiozs notikums kā gadsimtu mijas sagaidīšana, mūsu tautai pat vēl nozīmīgāks. Ari radītajam skandarbānā jābūt grandiozam, ne komerciālam, ka varētu saprast gan vienkāršais klausītājs, gan profesionālis. Domājams, ka pasākuma norisei tiks izraudzīta klaja vieta: iespējams, ka daja no tā varētu notikt pat uz ūdens. Manā uztverē minētais skandarbs varētu tikt radīts korim ar orkestri — milzīgam sastāvam. Pie tā tāpsāns sākū strādāt septembrī."

Juris Kulakovs:

"Neesmu vēl izšķirties, kāda stila skandarbs tiks radīts. Daudz kas atkarīgs no pasākuma norises vietas, kas šai gadījumā ir manā ziņā — vai tas būs senlaicīga stila pasākums Doma laukumā vai moderns šovs 11. novembrī krastmalā. Pattībā tā vēl ir konfidenciāla informācija, jo par skandarbu kopumā varētu runāt tikai pēc konkursa rezultātu pasludināšanas un aplokšņu atvēršanas. Kārtīgi pie tā sākū strādāt septembrī."

Valts Pūce:

"Konkursam gatavoties esmu jau sācis, tomēr idejas, kamēr nav iegūts labvēlīgs rezultāts, nevar popularizēt. Tā būtu savu kāršu atklāšana. Neapšaubāmi, ka Rīgas 800 gade ir viens no grandiozākiem pasākumiem mūsu pilsetai, kam asumu piešķir arī tā tuvā saistība ar gadsimtu miju. Šajā notikumā gribētu izcelt savas un citu rīdzinieku izjūtas pret pilsetu. Pēdējā laikā bieži uzdomāt jautājumu — kas mēs esam? Ceram un gribam apzināties, ka Rīga ir Eiropas un pat pasaulei piederoša pilseta."

Artūrs Maskats:

"Skandarba patlaban pastāv tikai domu un ideju līmeni. Taču tas varētu būt saistīts ar ideju — Rīga kā dažādu kultūru krustpunkts gan vēsturiskajā, stilistikajā, gan mentaltātēs ziņā, tādēļ dziesmu teksti varētu tikt sakrakstīti arī ziedru, vācu un krievu — tautu, kas dzīvojūs Rīgā, — valodās. Kā otra iespēja — literārais materiāls varētu būt ietilpīgs pret pilsētu. Pēdējā laikā bieži uzdomāt jautājumu — kas mēs esam? Ceram un gribam apzināties, ka Rīga ir Eiropas un pat pasaulei piederoša pilseta."

Mārtiņš Brauns:

"Skandarba idejai ir jāpiedzīmst. Negribētos konkursā piedalīties tikai formāli. Radītajam darbam jābūt masīvam, bet tas nedrīkstētu būt pārlieku ritmisks, jo ietvars milzīgā pasākumā, kas varētu norisināties Doma laukumā vai pie Daugavas. Ritma ziņā tas varētu iedzīnāties Pūt, vējīgi, ku skāras lido, nevis dejo. Vienlaicīgi tam jāaptvert arī gaismas pulsācija. Patlaban bez piedāvātās konkursā ir vēl daudz citi darbi, kas jāpabeidz — saistībā ar Rīgas 800 gadu jubileju korim Ave Sol rakstu liela apjomā darbu, kas būs vēsturisks veltījums Rīgai, paralelli ir darbs pie kinofilma cikla un gatavošanās Latvijas prezentācijai Vācijas pilsētās."